Gemeente Amsterdam

Bezoekadres
Amstel 1
1011 PN Amsterdam

Postbus 202
1000 AE Amsterdam
Telefoon 14 020
amsterdam.nl

Retouradres: Postbus 202, 1000 AE Amsterdam

Aan de leden van de Gemeenteraad

Datum: 22 juni 2023
Onderwerp: Demonstratiebrief 2023

Geachte leden van de Raad,

U wordt met enige regelmaat geïnformeerd over specifieke demonstraties die in onze stad plaatsvinden. Zoals eerder aan u toegezegd wil ik u met deze brief deelgenoot maken van de ontwikkelingen die er rond het demonstratierecht spelen in Amsterdam. De vrijheid en bescherming van diegenen die gebruik maken van het recht te demonstreren staat daarbij voorop. Tegelijkertijd leidt dit tot dilemma's die ik hier onder met u deel, alsook met de uitgangspunten die de Amsterdamse driehoek daarbij hanteert. Daarbij sta ik ook stil bij het begrip burgerlijke ongehoorzaamheid en de recente berichtgeving over het raadplegen van de Basisregistratie personen door de politie. Voor ik dit doe, schets ik u de relevante wettelijke bevoegdheden en verantwoordelijkheden. Deze bepalen telkens het optreden van de driehoek.

Bevoegdheden en verantwoordelijkheden
Sinds 1983 is het recht op demonstreren expliciet vastgelegd in onze Grondwet. De regering stelde destijds dat het betogingsrecht mogelijkheid biedt tot politieke uiting voor hen die zich onvoldoende gerepresenteerd voelen en waarbij de toegang tot bijvoorbeeld de media onvoldoende is. Uitoefening van dit recht vereist enkel een kennisgeving; geen vergunning, want het recht is immers al bij Grondwet aan eenieder toegekend. Als gemeenteraad gaat u over de kennisgevingstermijn.

De wijze van demonstreren is in principe vormvrij en geldt voor iedereen, overal in Amsterdam, 365 dagen per jaar. Het demonstratierecht is verankerd in het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en de grenzen van het demonstratierecht worden daarom mede bepaald door de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Het demonstratierecht is geen absoluut recht. In de Wet openbare manifestaties (Wom) zijn limitatief de belangen genoemd die kunnen leiden tot een gemotiveerde beperking van het demonstratierecht. Deze beperkingen kunnen worden opgelegd ter bescherming van de gezondheid, in het belang van het verkeer en ter bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden. In alle gevallen geldt dat de inhoud van een demonstratie nooit bepalend is in de besluitvorming en om die reden nooit mag worden beperkt. Bovendien is er altijd een inspanningsverplichting om ieders demonstratierecht mogelijk te maken.

De organisator van de demonstratie is primair verantwoordelijk voor het veilige en ordelijke verloop. Op straat is de politie veelal het eerste aanspreekpunt en handelt de politie telkens op gezag van de burgemeester of van het Openbaar Ministerie. Alleen de burgemeester mag op grond van de Wom een demonstratie vooraf verbieden, voorschriften stellen, of tijdens de demonstratie aanwijzingen geven of deze beëindigen. De Officier van Justitie is verantwoordelijk voor de opsporing en vervolging van degene die deze besluiten overtreedt of tijdens de demonstratie andere strafbare feiten begaat. Het Openbaar Ministerie betrekt in deze

beoordeling altijd de context van het demonstratierecht en beseft dat in een enkel geval de strafbaarheid van gedrag tijdens een demonstratie anders moet worden beoordeeld dan daarbuiten.

Ontwikkelingen
Het demonstratierecht bloeit in Amsterdam. Daarbij geldt dat het overgrote deel van de demonstraties in Amsterdam vreedzaam verloopt.

Toename in aantal, omvang en complexiteit
De grootste toename van demonstraties vond plaats tussen 2014 (240) en 2019 (1448). Sinds 2019 neemt het aantal aangemelde demonstraties niet meer af, terwijl met name de omvang en complexiteit van demonstraties blijft toenemen. Dit past in een mondiale ontwikkeling. De wijze waarop gedemonstreerd wordt, is daarbij vaak overgewaaid uit het buitenland. Denk aan Occupy uit Amerika, de gele hesjes uit Frankrijk, en meer recentelijk Extinction Rebellion uit het Verenigd Koninkrijk. De globalisering en opkomst van sociale media versterkt de mobilisatiekracht. Zo vormen zich regelmatig tijdelijke gelegenheidscoalities van gelijkgestemden, maar ontbreekt daardoor wel vaker een verantwoordelijke en aanspreekbare organisator. Bovendien wordt er sinds 2019 vaker verwezen naar het begrip burgerlijke ongehoorzaamheid. Actievoerders zoeken de grenzen van het demonstratierecht op en gaan daar soms (welbewust) overheen.

Afname van gestelde beperkingen na Corona
Het aantal demonstraties in de stad nam bij de aanvang van Corona kortstondig sterk af, maar deze afname was van korte duur. De behoefte om te demonstreren groeide snel - ook en juist in reactie op corona - en het was aan de driehoek om telkens een goede afweging te maken tussen twee fundamentele plichten. Enerzijds de grondwettelijke plicht de vrijheid van demonstreren gestand te doen. Anderzijds de verdragsrechtelijke plicht om de gezondheid van burgers te beschermen. Om die reden zijn op de Amsterdamse pleinen duizenden stippen geplaatst en zijn door toepassing van de Wom beperkende voorschriften aan demonstraties verbonden op grond van de bescherming van de gezondheid. De pandemie heeft een ieder in onze stad hard geraakt. Voor de politieagenten die elke zondag moesten optreden op het Museumplein geldt dat onverkort. Velen van hen vreesden het virus maar herkenden ook de pijn van de demonstranten en moesten tegelijkertijd weerstand bieden tegen een minderheid die fysiek en verbaal gewelddadig was. Deze periode dreunt nu nog na in onze politieorganisatie.

Na de pandemie zijn nog bij slechts enkele demonstraties voorschriften gesteld en vereisten de demonstraties in Amsterdam veel minder politie-inzet. In de afgelopen 12 maanden heeft nog geen 2% van de 1424 aangemelde demonstraties een Wom-brief ontvangen. In Amsterdam gelden immers geen standaard voorschriften en wordt telkens per demonstatie de weging gemaakt of beperkingen noodzakelijk en proportioneel zijn.

Amsterdam als wereldpodium
Het overgrote deel van de demonstraties heeft niet specifiek betrekking op onze stad. Landelijke thema's als stikstof-, klimaat- en woonbeleid kunnen het onderwerp zijn maar de meeste demonstraties in Amsterdam richten zich op onderwerpen die zich ver buiten de Nederlandse grenzen afspelen. Daarbij zien we ook dat (des-)informatie en spanningen uit de rest van de wereld, en ook uit onvrije landen, doorwerken in protesten die plaatsvinden in Amsterdam. Dit kan soms leiden tot dreigende conflictsituaties tussen verschillende gemeenschappen in onze stad.

Hierbij is het voor de driehoek telkens de uitdaging om te zorgen dat conflicten die buiten Amsterdam hun oorsprong vinden, niet binnen de stadsgrenzen worden uitgevochten.

Dilemma's en Uitgangspunten

"Het doel van de staat is de vrijheid" valt te lezen op het Monument van Spinoza voor het stadhuis. Deze tekst is en blijft ons primaire uitgangspunt en legt de basis voor ons handelen. Het vermogen om tegengestelde uitingen te faciliteren is de kracht van onze democratie, een beginsel dat wij hoog houden in Amsterdam. De driehoek gaat daarom ook regelmatig in gesprek met maatschappelijke organisaties en organisatoren over het demonstratiebeleid.

Nu de impact van demonstraties op onze drukker wordende stad groter wordt en de grenzen van het demonstratierecht vaker onderwerp van gesprek zijn, wil de driehoek ook u als gemeenteraad goed betrekken in de afwegingen die de driehoek steeds weer dient te maken. De belangrijkste dilemma's en uitgangspunten leg ik hierbij aan u voor.

1. Verdient elk onderdeel van een demonstratie dezelfde grondwettelijke bescherming?

De betoging van *Occupy* in 2011 heeft ons al geleerd dat niet alle onderdelen van een demonstratie voortdurend dezelfde bescherming verdienen. Het demonstratieve kampement kreeg namelijk al snel een permanent karakter met ongewenste aanwas, overlast, geweld en zelfs gezondheidsproblemen tot gevolg, terwijl de meningsuiting op de achtergrond raakte. Sinds *Occupy,* dat uiteindelijk bijna een half jaar op het Beursplein stond, geldt het uitgangspunt; demonstreren mag, kamperen niet. Het demonstratierecht is immers niet bedoeld om de gedeelde ruimte voor langere tijd door één groepering te laten bezetten.

Ook nu nog is de wijze waarop gedemonstreerd wordt sterk aan verandering onderhevig. Om het protest kracht bij te zetten wordt er bijvoorbeeld (bloot) gedanst, worden catwalks opgetuigd, boten, fietsen en andersoortige vervoersmiddelen of zelfs een reuzenrad ingezet. De vraag is daarbij telkens welk element wel, en welk niet beschermd wordt door het demonstratierecht. Zo zien we een podium dikwijls als onlosmakelijk verbonden met het demonstratierecht, maar is een reuzenrad dat een vakbond op de *dag van de arbeid* wilde plaatsen, dat niet.

Uitgangspunt is: hoe verder het onderdeel verwijderd is van het grondrecht om te demonstreren, hoe minder vanzelfsprekend de grondwettelijke bescherming hiervan is. Een volle stad vereist een kritische blik naar specifiek die verschijningsvormen die tot overlast leiden. Dit betekent bijvoorbeeld dat we niet vergunde verkoop van eten, drinken of merchandise tijdens een demonstratie niet toestaan. Soms is de afweging niet eenvoudig. Denk aan tractoren en boerderijdieren bij een boerenprotest of optredens van DJ's en muzikanten bij een demonstratie tegen de vercommercialisering van de dansscene. Telkens weegt dan mee in hoeverre het element verbonden is aan de hoofdboodschap, zonder daarmee een oordeel te geven over de inhoud.

2. Wat doe je als het grondrecht om te demonstreren andere (grond)rechten raakt?

Bij de uitoefening van het grondrecht om te betogen, kunnen (grond)rechten van anderen geraakt worden. Denk aan de bewegingsvrijheid en de persvrijheid of de vrijheid om collectief te herdenken, te betogen, je geloof te belijden, onderwijs te volgen, een medische behandeling te ondergaan en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Omwille van deze rechten

verdienen vaak ook kwetsbare of betekenisvolle plaatsen zoals monumenten, gebedshuizen, woonhuizen, en (abortus-)klinieken extra bescherming. Een enkele keer voorziet de wetgever hierin zoals bij consulaten, in de meeste gevallen dient er door de driehoek een zorgvuldige risico-inschatting en -afweging te worden gemaakt op grond van de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en legaliteit. Voor de driehoek is de grens bereikt als een demonstratie anderen in hun vrijheid aantast. Een demonstratie die gepaard gaat met de opzettelijke aantasting van andermans (grond)rechten geniet vanuit het oogpunt van de driehoek geen volwaardige grondwettelijke bescherming. Tegelijkertijd kunnen 'gekwetstheid' en verontwaardiging bij derden geen reden zijn om een demonstratie te beperken, laat staat te verbieden. Een demonstratie bij een abortuskliniek mag m.a.w. cliënten niet hinderen in hun recht om een medische behandeling te ondergaan of in hun privacy, wel hebben demonstranten het recht om op hoor- en zichtafstand hun bezwaren kenbaar te maken. Dikwijls is dit een delicate balans.

3. Zijn er grenzen aan de capaciteit en de acceptatie?

In Amsterdam wordt gemiddeld dertig keer per week gedemonstreerd. Zeven of meer protesten op één dag over verschillende onderwerpen op de Dam zijn geen uitzondering. Het beschermen van het demonstratierecht vergt om die reden veel van de stad, haar inwoners, haar bezoekers en niet in de laatste plaats onze politieorganisatie. Dit heeft zijn weerslag op de andere belangrijke taken van de politie. De opgave daarbij is telkens de vreedzame uitoefening van de grondwettelijke vrijheid optimaal te blijven beschermen, waarbij tegelijkertijd rekening wordt gehouden met de vrijheden en rechten van anderen in onze stad. Mede om de politieorganisatie te ontlasten worden er vanaf deze lente hosts ingezet op de Dam en worden organisatoren actief gewezen op alternatieve demonstratielocaties in de stad.

Voor de organisator van een demonstratie geldt de wettelijke verplichting om een kennisgeving te doen. Dit kan in Amsterdam online en tot 24 uur van tevoren. Voor het weekend geldt dat je uiterlijk donderdag je kennisgeving gedaan moet hebben. Deze kennisgevingstermijn geeft de schaarse politie op dit moment niet altijd de mogelijkheid om het demonstratierecht en de rechten en vrijheden van anderen zo optimaal mogelijk te beschermen, de capaciteit hierop aan te passen en waar nodig overlast of (verkeers-) hinder te voorkomen. Dit kan met name problematisch worden bij demonstraties op de Dam en bij optochten. Om die reden komt, op voordracht van de driehoek, het college nog dit jaar met een voorstel aan de gemeenteraad om de kennisgevingstermijn te variëren. Daarbij wordt enerzijds het doen van een kennisgeving vereenvoudigd en anderzijds aan u voorgesteld de kennisgevingstermijnen voor de Dam en voor optochten te verlengen richting wat in de rest van Nederland gebruikelijk is.

Capaciteitsschaarste dwingt ook om opnieuw de rol van politie bij demonstraties te bespreken. In de meeste gevallen is de aanwezigheid van een wijkagent en de Amsterdamse vredeseenheid voldoende. Bij grote demonstraties waar een groter risico is op ongeregeldheden moet de politie fors inzetten om deze risico's in verschillende scenario's zoveel mogelijk te beheersen. Dit is, gelet op de eerdergenoemde constatering dat met name de omvang en complexiteit van demonstraties blijft toenemen, een landelijke ontwikkeling die leidt tot geregelde inzet van politieagenten in andere gebieden dan waar zij zelf werkzaam zijn. De vraag is hoe we op een redelijke wijze invulling kunnen blijven geven aan deze risico-beheersing, waarbij grotere verantwoordelijkheid voor een ordelijk verloop wordt gelegd bij de organisatoren en deelnemers van een demonstratie. Hiertoe overlegt de Amsterdamse driehoek met organisatoren en andere driehoeken.

4. Raadplegen van persoonsgegevens

De Tweede Kamer heeft de minister van Justitie en Veiligheid vragen gesteld naar aanleiding van de recente berichtgeving van Investico over het door politie veelvuldig raadplegen van persoonsgegevens van demonstranten. Ook bij de Amsterdamse raad leven dezelfde vragen. Op basis van de beantwoording van de minister, zal de Raad ook worden geïnformeerd in hoeverre dit in Amsterdam speelt.

U kunt in de tussentijd van de Amsterdamse driehoek verwachten dat zij terughoudend omgaat met het raadplegen van persoonsgegevens. Dat mag alleen als dat echt nodig is. Tegelijkertijd moet een demonstratie zorgvuldig worden voorbereid en moeten demonstranten zich veilig weten. Dat kan betekenen dat politie of gemeente voorafgaand of tijdens een demonstratie contact maakt met de organisator. Indien dit noodzakelijk is en voldoet aan de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en legitimiteit, kan de politie in bepaalde gevallen hierbij nagaan — liefst met medeweten van betrokkenen - met wie de afspraken worden maakt en dit daartoe checkt in de systemen. Dat mag en dat kan ook, als dat noodzakelijk is in het algemeen belang. Maar niet meer dan nodig en altijd met de wettelijke waarborgen voor de mensen om wie het gaat. Dit betekent ook dat demonstranten geen onaangekondigd bezoek hoeven te verwachten als ze aankondigen in Amsterdam gebruik te willen maken van het grondwettelijk recht om te demonstreren. Uitgangspunt is dat de driehoek grondrechten beschermt en voorkomt dat juist haar handelen leidt tot escalatie, waardoor mensen geen kennisgeving meer doen of überhaupt de druk voelen van gebruikmaking van het grondrecht af te zien.

Burgerlijke ongehoorzaamheid

Activisten — ongeacht het maatschappelijk doel — beroepen zich meer op burgerlijke ongehoorzaamheid. Als driehoek ligt de vraag voor hoe hiermee om te gaan. Om vast te stellen of werkelijk sprake is van burgerlijke ongehoorzaamheid, is het goed om terug te vallen op het nog actuele algemene leerstuk van Kees Schuyt, waarin hij tien kenmerken onderscheidt. Een burgerlijke ongehoorzaamheidsactie is volgens hem altijd (1) tegen de geldende regels en daarmee vervolgbaar. Anders dan bij crimineel handelen is de burgerlijk ongehoorzame handeling echter wel (2) gewetensvol, (3) weloverwogen met oog voor ieders veiligheid, (4) openlijk en is er een (5) betekenis en samenhang tussen de actie en hetgeen waar de actie zich tegen richt. Dat kan *direct* zoals bij de blokkade van een kolentransport, maar is vaak ook *indirect*. Bij burgerlijke ongehoorzaamheid ageert de actievoerder niet tegen het gezag als geheel. Dat betekent dat de actievoerder vrijwillig meewerkt aan (6) eventuele arrestatie en vervolging en (7) het risico van een straf accepteert. Dat is van belang omdat daarmee de burgerlijk ongehoorzame de rechtstaat wel degelijk erkent. Men gaat mede om die reden ook niet over tot burgerlijke ongehoorzaamheid, voordat men (8) redelijkerwijs geprobeerd heeft om langs legale weg het gelaakte beleid te veranderen. Daarnaast worden (9) rechten en vrijheden van anderen zo veel mogelijk geëerbiedigd en is burgerlijke ongehoorzaamheid bovenal altijd (10) geweldloos.

Omgang driehoek met burgerlijke ongehoorzaamheid

Dit betekent dat burgerlijke ongehoorzaamheid altijd gepaard gaat met een wettelijke overtreding. Daarmee is driehoeksoptreden om de overtreding op te heffen op zich zelf legitiem.

Een beroep op burgerlijke ongehoorzaamheid biedt derhalve geen vrijbrief om, al dan niet binnen een demonstratie, strafbare feiten te plegen, zoals het negeren van voorschriften of aanwijzingen. De driehoek heeft immers als doel de rechtsorde te handhaven en de openbare orde en veiligheid en (grond-)rechten zoveel mogelijk te waarborgen. De driehoek doet dit altijd met in achtneming van het legaliteitsbeginsel, de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en voorzienbaarheid. Uiteindelijk beoordeelt de lokale driehoek elke actie op zijn eigen merites en is het optreden afhankelijk van de op dat moment bestaande feiten en omstandigheden. Bij burgerlijke ongehoorzaamheid zal het doel van het overheidsoptreden primair gericht zijn op het doen beëindigen van de overtreding. Zolang sprake is van burgerlijke ongehoorzaamheid, is het strafrecht niet een vanzelfsprekend middel. Het strafrecht komt pas in beeld als actievoerders de politie tegenwerken, niet weggaan na herhaalde vordering, geweld toepassen en/of juist heimelijk handelen. In dergelijke gevallen oordeelt de driehoek dat er geen sprake meer is van burgerlijke ongehoorzaamheid.

Verplaatsen bij massale blokkade

Bij burgerlijke ongehoorzaamheid in de vorm van massale maar vreedzame blokkades, heeft de driehoek, in het geval dat bevelen worden genegeerd, de voorkeur om demonstranten te verplaatsen. Niet alleen kan daarmee een blokkade snel worden beëindigd, ook zijn de gevolgen voor demonstranten beperkter aangezien zij niet worden aangehouden en opgesloten. Tegelijkertijd leidt het middel tot discussie omdat de rechtsbescherming voor demonstranten, die er wel is bij aanhouding en eventuele vervolging, gering is.
De vraag is ook of bij massale acties bestuurlijk verplaatsen nog een mogelijkheid is, gelet op de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 30 augustus 2022 waarover ik u middels een brief d.d. 30 september 2022 heb geïnformeerd. Kort samengevat oordeelde de rechtbank toen dat bestuurlijk verplaatsen, zoals dat in 2020 is toegepast, moet worden aangemerkt als vrijheidsontneming en dat een noodbevel daarvoor onvoldoende grondslag biedt. Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld. Een uitspraak is echter niet op korte termijn te verwachten.

De recente demonstraties van klimaatactivisten in Den Haag laten zien dat er een toenemende bereidheid is om bevelen tot het opheffen van een blokkade, te negeren. Omdat de driehoek massale aanhoudingen wil blijven voorkomen, wil zij de mogelijkheid van verplaatsing voorlopig behouden, zij het met in achtneming van de bovenstaande rechtelijke uitspraak. Niet vastzetten maar verplaatsen en zoveel mogelijk de gelegenheid bieden om elders de demonstratie voort te zetten, blijft het devies bij een massale langdurige vreedzame blokkade. Afhankelijk van de concrete situatie zal besloten worden welke wettelijke grondslag hiervoor te gebruiken, zodat rechtsbescherming zo optimaal mogelijk geboden kan worden.

Strafbare uitingen

Binnen de kaders van de wet staat het een ieder vrij in deze stad om kritiek te uiten op welk handelen van wie of wat dan ook. Echter, het op enige wijze beledigen en/of discrimineren van mensen op grond van hun geloof, afkomst, geaardheid of geloofsovertuiging zal nooit worden geaccepteerd. De Amsterdamse driehoek is daarom onophoudelijk alert op uitingen tijdens demonstraties die strafbaar zijn. Indien strafbare feiten worden geconstateerd, wordt hier zoveel mogelijk direct en zichtbaar tegen opgetreden. Het is in onze democratische rechtstaat

uiteindelijk aan de Officier van Justitie en in laatste instantie aan de rechter om te oordelen of de grens van de wet is overschreden.

Het is echter complex om tijdens demonstraties tot een beoordeling te komen. Zo maken de omstandigheden waaronder een strafbare uiting wordt gedaan (verstaanbaarheid, zichtbaarheid, toewijsbaarheid aan een specifiek persoon) een onmiddellijke adequate strafvorderlijke beoordeling en handhaving niet altijd mogelijk. Daarom kan ook besloten worden om niet direct in te grijpen maar achteraf op te treden. Niet (direct) optreden tijdens een demonstratie kan negatieve gevolgen hebben, wel optreden kan leiden tot escalatie of een onterechte aanhouding. Het is dan ook een operationele afweging die in de driehoek voortdurend om aandacht, reflectie en verbetering vraagt.

Indien een uiting niet als strafbaar wordt beoordeeld, maar deze uiting tegelijkertijd wel als kwetsend wordt ervaren, kunnen deelnemers of organisatoren hier ook – vooraf en achteraf - op worden gewezen. Dat gebeurde bijvoorbeeld toen demonstranten Jodensterren droegen. Het verbinden van een actueel thema met een Jodenster verhoudt zich volgens de driehoek niet met het traumatische Amsterdamse verleden, een open zenuw in deze stad, en het raakt de bescherming van onze Joodse medeburgers. Evenwel wordt deze specifieke uiting niet als strafbaar beoordeeld. In zo'n geval waarin de wet onvoldoende grondslag biedt, kan een beroep gedaan worden op het geweten van de organisator en/of deelnemer en kan de driehoek een oordeel geven zonder het demonstratierecht te beperken.

Tot slot

Vrijwel dagelijks uit het moderne burgerschap zich in onze stad met demonstraties die daarmee ook een venster bieden op de rest van de wereld. Het vrije woord is én mag niet het eigendom zijn van de meerderheid of diegene die het hardst schreeuwt. Dit betekent dat de vrijheid van demonstranten dient te worden beschermd en tegelijkertijd de grenzen van de wet moeten worden bewaakt. Demonstreren is een grondrecht waarbij plichten en verantwoordelijkheden horen. Het behoeft geen betoog dat welke uitingsvorm dan ook gebonden is aan de grenzen van de wet en dat door demonstranten rekening gehouden dient te worden met de omgeving waarin men demonstreert, zoals het eerbiedigen van de persoonlijke levenssfeer, de waardigheid van monumenten en het tegengaan van overlast.

Het is een continue taak van de driehoek hier waakzaam voor te blijven. De wijze waarop de medewerkers van het openbaar ministerie, de gemeente en in het bijzonder de politie in vaak moeilijke situaties hieraan uitvoering geven, wordt uitgeoefend in de traditie van Amsterdam en verdient steun.

Hoogachtend,

Femke Halsema
Burgemeester van Amsterdam